

הוא היפוך מדרך בשר ודם שמתנה להתפייס עם מי שחטא לו דוקא במתנה יפה ובהדורים רבים, והשי"ת אדרבה מחוטא שהביא מנחתו אסר עליו ליתן שמן ולבונה, ונתן טעם כי חטאת הוא, ופרש"י שבדין שלא יהא מהודר, שהוא להיפוך מדעת בני אדם דעל חטא מהדרים המתנה ביותר. אבל הטעם בזה שענין הקרבן הוא להתקרב מזה אל השי"ת ולשוב בתשובה ולהיות איש אחר במדות ישרות ובאמונה שלמה שידע שכולו להשי"ת שנתן לו, שזהו ענין עולות, ולכן החטאת אינו בדין שיהא מהודר, ואדרבה לא היה רוצה כלל ליקח מאתו, ורק משום שהקב"ה רוצה בתשובת רשעים הוא לוקח הקרבן, כשיצא מזה שיבין להתנהג בכל מעשיו כידוע שהכל הוא מתנת השי"ת שע"ז מביאין עולות. וזהו מדרש יהודע כ"ג שהבא משום חטא ואשמה יביא עולות, שזה הוא תכלית החטאת.

לו כל מה שיש לו, כדאיתא בקרא דהאזינו וישמן ישרון ויבעט וגו' ותשכח וגו' [דברים לב טו], ולכן צריך להביט למעלה לזכור בהקב"ה לשוב בתשובה, והעני שחטאו הוא משום שחושב שלא נתן לו השי"ת כפי מה שהוא חושב שהיה צריך השי"ת ליתן לו, לזה לא יועיל מה שיתבונן למעלה, שהרי ח"ו יש לו תרעומת, לכן צריך להתבונן למטה, לידע שגם זה שהוא בחיים הוא מתנה מהשי"ת, שלכן ישוב בתשובה ולא יתרעם על דרכי ה'.
[אח"ח 1234567]

לא ישים עליה שמן וגו' כי חטאת הוא [ה יא]. כל הבא משום חטא ומשום אשמה ילקח בהן עולות [שקלים פ"ו מ"ד]. נראה כי הוא משום שאין הקרבן פיוס ושוחד לה' כדי שיכפר במצוה זו את חטאיו, כי אם הוא במחשבה כזו אדרבה הוא מכעיס את השי"ת, ואומר למה לכם רמוס חצרי, ואין חפץ לה' בנבחים, ומטעם זה

פרשת צו

תהיה בהתלהבות לקראת למוד התורה מצד גדלות התורה והמצות, והלמוד עצמו יהיה במנוחה נכונה, משום שעלול לטעות בדין שהוא איסור אף שהטעות יהיה להחמיר.

והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אותה חק עולם [ו טו]. מה שכ"ג בכל יום מקריב חביתין כיום חינוך, הוא משום שאף שנתן לו הקב"ה גדולה הוא כמתנה חדשה בכל יום, כי אף שניתן לו וגם לזרעו הוא רק כשיזכו לזה ואם לא יזכו יסולק, אם לא בהסתלקות משררתו ע"י ביי"ד, שזה דבר רחוק, יסלקהו הקב"ה ע"י מומין וטומאה ומיתה, ונמצא שבכל יום הוא כנתינה מחדש. ומזה יש ללמוד על כל דבר ברכה ומינור גדולה שהשי"ת נותן שצריך להתבונן שיראה שיזכה לזה בכל שעה.

ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את הרשן וגו' [ו ד]. פירש"י אין זו חובה אלא דרך ארץ וכי' בגדים שבשל בהן קדרה לרבו אל ימוזג בהן טוס לרבו. מדבר זה נראה דאף דיני דרך ארץ הם דינים גמורים וחיובים, וכהא דלתפילה צריך תקון בגדים, ואם לא עשה כן כשיכול ללבוש בגדים אחרים, הוא ח"ו כאינו יודע שמתפלל לפני המלך.

אש תמיד [ו ו]. פרש"י אש שמדליקין את הנרות מעל מזבח החיצון תוקד. הכוונה ללמוד מזה שללמד תורה לתלמידים צריך שיהיה בהתלהבות גדול, אבל ההתלהבות אינו בהלמוד עצמו, שהלימוד עצמו צריך להיות בישוב גדול במנוחה, שלכן רק חצוניותו תהא בהתלהבות, והכנתו בעצמו והכנת התלמידים